

Espai d'espiritualitat

EM CAL PREGAR PER TOTA L'ESGLÉSIA, ESTESA D'ORIENT FINS A OCCIDENT

El punctum saliens de les actes de sant Fructuós és, sense dubte, quan abans del martiri, expressa que en aquell moment ha de tenir present en la pregària a tota l'Església, estesa d'orient a occident. L'estudi dels Actes sap que era una fórmula litúrgica amb la qual començava la que ara anomenem la "Pregària dels fidels", segons els testimonis litúrgics contemporanis. Amb la pregària, sant Fructuós expressava la sinodalitat de l'episcopat. Ell, a qui l'autor de les Actes compara amb l'apòstol Pau, experimenta en l'hora de la suprema oblació: la preocupació per totes les Esglésies (2Co 11,28). Cada Església particular és l'Església de Crist en la mesura que viu en la comunió amb totes les Esglésies, presidides per Pere. Si li cal pregar per tota l'Església, és conscient que el seu ministeri i el seu martiri pertanyen en ordre a la gràcia a tota l'Església. De sant Fructuós aprenem una lliçó de catolicitat. És, en aquest sentit, que els treballs sinodals en la seva fase diocesana són veritablement importants i decisius per a la fecunditat del sínode de l'Església universal, que el papa Francesc ha convocat.

La comunitat que reflecteixen les Actes expressen una comunió eclesial, centrada en l'episcopat i en l'Eucaristia, oberta als germans no creients, els quals estimaven també a Fructuós, ja que se'n dolien de la seva mort de tant que se l'estimaven. També una comunitat vertebrada en els ministeris, els diaques i el lector. Una Església particular que l'oblació i la pregària del sant bisbe obre, com una gavella, a tota l'Església universal.

Que sant Fructuós amb els seus diaques, de bells noms, ens ajudi a redescobrir i a viure la sinodalitat de tota l'Església, el camí que hem de fer junts vers el Regne.

Rafael Serra Abellà, prevere

Símbols i signes

LES CANDELES DE LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR

Cada any, el 2 de febrer, celebrem la festa de la Presentació de Jesús al temple de Jerusalem i la purificació de la seva mare.

Aquesta festa se celebra actualment quaranta dies després de Nadal. L'Església de Jerusalem va començar celebrar-la al segle IV el dia 14 de febrer, quaranta dies després de la festa de l'Epifania, perquè encara no s'havia aprovat el costum de celebrar el Nadal el 25 de desembre. Més tard, aquesta festa es va traslladar al 2 de febrer, i es va estendre a tot l'Orient. I, a partir del segle VII, va arribar a l'Occident.

Les candeles que es beneeixen per la processó d'entrada són un signe del mateix Jesús, a qui Simeó anomena "llum que es revela a les nacions". Tots i totes, com Simeó, caminem cap a la celebració de l'Eucaristia amb la llum del Crist a les mans, convertint-nos d'aquesta manera, a semblança de la Mare de Déu, en candelers portadors de la llum de Crist als nostres germans i germanes.

Àngel Rubio Cuza

Què cantem?

DÉU TÉ NOM

(J. Soler Amigó; A. Taulé; MD 557)

El cant, ben conegut i apropiat per a la Quaresma, parteix de l'experiència de Moisès, quan Déu li revela el seu nom: «Jo soc el qui soc», Déu amb nosaltres: «He vist l'opressió del meu poble» (Ex 3). Ell és la consciència que desvetlla el poble i l'impulsa cap a la salvació. En nom de Déu, estem convocats (assemblea) a construir la «terra nova» que regalima llet i mel, i fer-ne festa.

En el desert, per arribar a la terra promesa, els israelites s'han de refiar de la fidelitat de Déu i seguir el núvol i la columna de foc: s'han de desprendre de l'enyor i atrevir-se a fer camí. La columna de foc que nosaltres seguim és l'Esperit que ens fa recomençar sempre. Cal passar per la mort i la resurrecció (les «oliveres i palmes» del diumenge de rams «trauran brots») per assolir la vida nova de Jesús. Amb ell, la voluntat del Pare s'acompleix («convé que sigui»). Els clavells remetent a les ferides del calvari, però també a l'alliberament, a la redempció que «ens ha valgut un preu tan gran».

Jordi Guàrdia Romeu

Sants de casa nostra

18 de març, memòria de sant SALVADOR D'HORTA

Salvador Pladevall fou un frare franciscà del segle XVI. Nascut l'any 1520 a Santa Coloma de Farners, en edat jove va ingressar als franciscans de Barcelona per seguir l'estil de vida de sant Francesc d'Assís. Aviat seria traslladat al convent de Santa Maria de Jesús de Tortosa. Fra Salvador practicava amb rectitud la penitència, la pregària i la humilitat.

Aviat, les obres miraculoses de Fra Salvador van provocar una gran devoció entre els tortosins per aquest franciscà. Se li atribuïren nombrosos miracles i curacions i la gent acudia en massa davant del convent on residia, fet pel qual va ser traslladat a Bellpuig, a Lleida i, posteriorment, a Horta, en un convent allunyat i solitari. Això no va impedir que aviat fos descobert. El primer dia, unes dues mil persones malaltes van acudir al convent de Santa Maria d'Horta per a ser guarits per Fra Salvador. Des d'aquell dia, centenars i milers de persones acudien allà per rebre la gràcia de Déu per mitjà del franciscà i la intercessió de la Mare de Déu. La confessió, la comunió i el res de l'Ave Maria obraven els miracles de qui aviat començaria a ser conegut com a sant.

La gran concurrència de gent en aquest petit convent va fer que, de nou, fos traslladat per intentar apagar la devoció vers ell. La nova destinació és el que el vincula amb la nostra arxidiòcesi de Tarragona, ja que fou enviat a Reus. Aquí, li canviaren el nom per evitar que fos localitzat i els milers de pelegrins acudissin al convent. Fou en va, perquè els devots d'aquest frare aviat descobriren la seva nova residència i hi acudiren a milers.

De nou, Salvador Pladevall veié el seu convent envoltat de persones. Aquesta vegada, però, la nova destinació traspassaria les fronteres i seria enviat a l'illa de Sardenya, on seguiria guarint miraculosament als malats. Allà també va ser on va morir i va ser enterrat el seu cos incorrupte. Salvador Pladevall va ser beatificat l'any 1711 pel papa Climent XI. L'any 1938, Pius XI va canonitzar el franciscà colomenc.

Sant Salvador d'Horta, pregueu per nosaltres!

Carles Bardou Ciurana

L'Eucaristia, pas a pas

PRIMERA LECTURA

Acabats els ritus introductoris, conscients que som Església i que el Senyor és amb nosaltres, ens disposem a prendre l'aliment de la primera taula de l'Eucaristia, la taula de la Paraula de Déu, començant amb una primera lectura que, fora temps pasqual i d'algunes solemnitats, és sempre de l'Antic Testament.

Des del segle VII fins al 1968, no es proclamaven lectures de l'Antic Testament a l'Eucaristia. Va ser el Concili Vaticà II que va donar un bon criteri en la reforma dels leccionaris (llibres de les lectures bíbliques de la missa), enriquint-los amb moltes més lectures, tant del Nou com de l'Antic Testament: "A fi que la taula de la Paraula de Déu sigui parada amb més abundància davant dels fidels, s'han d'obrir amb més amplitud els tresors bíblics, de manera que dins un determinat espai d'anys es llegeixi al poble la part més important de la Sagrada Escripura" (SC 51).

Els textos de l'Antic Testament sovint ens parlen de personatges molt antics, de fets que es perden en els segles, de costums i tradicions ja superades, però res s'ha de perdre de la nostra memòria perquè en aquestes planes tant antigues Déu començà l'obra de la nostra salvació, obra que culminà amb la vinguda de Jesucrist. La nostra salvació es prepara ja en l'Antic Testament, amb la fidelitat i la misericòrdia que Déu mostra al poble d'Israel, una història de segles on Déu es va revelant poc a poc fins a parlar-nos cara a cara en el Fill.

Entendre les velles pàgines de l'Antic Testament ens ajudarà a comprendre més bé el Nou Testament. És per aquest motiu que, els diumenges, la lectura de l'Antic Testament està sempre en relació amb l'Evangeli. Escoltar-la amb atenció ens ajudarà a aprofundir en l'Evangeli que aquell diumenge es proclama.

Xavier Roig Rovira, pvre.

